Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 17. marts 2015[1]

Sag C-127/14

Andrejs Surmačs
mod
Finanšu un kapitāla tirgus komisija

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Augstākā tiesa (Letland))

»Direktiv 94/19/EF — indskudsgarantiordning — udelukkelse af visse indskydere fra indskudsgaranti — punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19/EF — begreberne »direktør« og »medlem af ledelsen« — betydelig indflydelse«

1. Med nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse forelægger Augstākā tiesa (den højeste ret i Republikken Letland) tre præjudicielle spørgsmål for Domstolen vedrørende fortolkningen af Europa-Parlaments og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger[2], og navnlig punkt 7 i direktivets bilag I.

2. Det nævnte direktiv – der for nylig var genstand for omarbejdning ved direktiv 2014/49/EU[3], og som i henhold til sidstnævnte direktiv gradvis skal ophæves[4] – har fastsat en harmoniseret minimumsgaranti, såfremt bankindskud bliver indisponible som følge af krise i et kreditinstitut. Inden for rammerne af denne regulering kan medlemsstaterne i medfør af punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 udelukke indskud fra bl.a. direktørerne og medlemmerne af ledelsen i det konkrete kreditinstitut fra garantien.

3. De præjudicielle spørgsmål i den foreliggende sag er opstået inden for rammerne af en tvist mellem Andrejs Surmačs og Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedsudvalget, herefter »FKTK«) som følge af, at FKTK besluttede, at garantien ikke kunne omfatte indskuddene fra Andrejs Surmačs, der var vicepræsident i en konkursramt lettisk bank. Disse præjudicielle spørgsmål vedrører i det væsentlige fortolkningen af de to ovennævnte begreber »direktør« og »medlem af ledelsen«. Selv om medlemsstaterne ifølge det nye direktiv 2014/49 ikke kan udelukke visse personkategorier fra indskudsgarantien, har fortolkningen af disse begreber imidlertid en relevans af systematisk karakter, idet bankindskudsgarantiordningen i dag indgår i det fælles regelsæt for finansielle tjenesteydelser (Single Rulebook) og udgør et af den europæiske bankunions elementer[5].

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — EFT L 135, s. 5.

3 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16.4.2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173, s. 149).

4 — Jf. navnlig artikel 20 og 21 i direktiv 2014/49.

5 — Det fuldstændige og detaljerede fælles regelsæt for finansielle tjenesteydelser (Single Rulebook), hvori de nu i direktiv 2014/49 indførte bestemmelser om indskudsgarantiordning indgår, udgør nemlig en af de tre søjler i den europæiske bankunion, sammen med den fælles tilsynsmekanisme (Single Supervisory Mechanism) og den fælles afviklingsmekanisme (Single Resolution Mechanism). Jf. i denne forbindelse 11. og 12. betragtning til Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287, s. 63).

I – **Retsforskrifter**

A – *EU-retten*

4. I henhold til første og anden betragtning har direktiv 94/19 indført indskudsgarantiordninger i alle medlemsstater og harmoniseret de anvendelige garantier med udgangspunkt i et minimumsniveau med det formål at tilstræbe en harmonisk udvikling af kreditinstitutters virksomhed i hele Unionen gennem ophævelse af enhver begrænsning af etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af indskyderne styrkes [6].

5. Med henblik herpå bestemmer artikel 3 i direktiv 94/19, at hver medlemsstat sikrer, at der på dens område indføres en eller flere indskudsgarantiordninger. I henhold til direktivets artikel 7, stk. 1 og 1a, sikrer medlemsstaterne, at en given indskyders samlede indskud er dækket op til 100 000 EUR, såfremt indskud bliver indisponible [7].

6. Den ved direktiv 94/14 indførte indskudsgarantiordning har en række undtagelser. Dette fremgår allerede af 16. betragtning til direktivet, ifølge hvilken den minimumsgaranti, der skal fastsættes i dette direktiv, på den ene side ikke bør bevirke, at for stor en del af indskuddene er ubeskyttede, men det på den anden side ikke ville være hensigtsmæssigt at fastsætte et beskyttelsesniveau, der i visse tilfælde kunne tilskynde til en uforsvarlig ledelse af kreditinstitutterne.

7. Endvidere fremgår det af 18. betragtning til direktivet, at »finder en medlemsstat, at visse kategorier af indskud eller af indskydere, der udtrykkeligt er nævnt på en liste, ikke har brug for særlig beskyttelse, bør den kunne udelukke dem fra indskudsgarantiordningerne.«

8. På denne baggrund udelukker artikel 2 i direktiv 94/19 for det første tilbagebetaling via garantiordninger for visse kategorier af indskud [8]. For det andet kan medlemsstaterne i medfør af direktivets artikel 7, stk. 2, bestemme, at visse indskydere eller visse former for indskud udelukkes fra garantiordningen.

9. De indskud, der kan udelukkes i henhold til artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19, er anført i direktivets bilag I. I overensstemmelse med punkt 7 i dette bilag I kan »[i]ndskud fra direktører og andre medlemmer af et kreditinstituts ledelse, fra medlemmer, der er personligt hæftende selskabsdeltagere, fra indehavere af mindst 5% af kreditinstituttets kapital, fra de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af kreditinstituttets regnskaber, samt fra indskydere med lignende status i andre selskaber i samme koncern« udelukkes fra garantiordningen.

6 — Jf. Domstolens dom Tyskland mod Parlamentet og Rådet (C-233/94, EU:C:1997:231, præmis 13) og endvidere s. 2 i forklaringerne til forslaget til Rådets direktiv om indskudsgarantiordninger (KOM(92) 188) endelig (EFT C 163, s. 6).

7 — Den nuværende affattelse af artikel 7 er resultat af ændringerne indført ved artikel 1, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11.3.2009 om ændring af direktiv 94/19/EF om indskudsgarantiordninger for så vidt angår dækningsniveau og udbetalingsfrist (EUT L 68, s. 3).

8 — Der er nærmere bestemt tale om indskud foretaget af andre kreditinstitutter på egne vegne og for egen regning; indskud, der ville falde ind under definitionen af »egenkapital«; og indskud, der stammer fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge.

10. Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF[9] indeholder følgende definitioner:

»7) »ledelsesorgan«: det eller de organer i et institut udpeget i overensstemmelse med national ret, der har beføjelse til at fastlægge instituttets strategi, mål og generelle ledelsesprincipper, og som kontrollerer og overvåger ledelsens beslutningstagning, og dette omfatter de personer, der varetager den faktiske ledelse af instituttets virksomhed

8) »ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion«: ledelsesorganet, der handler i sin funktion med kontrol og overvågning af ledelsens beslutningstagning

9) »den daglige ledelse«: de fysiske personer, der udøver ledelsesfunktioner i et institut, og som er ansvarlige for instituttets daglige ledelse og står til ansvar herfor over for ledelsesorganet

[…]«

11. Afsnit I, stk. 2, i retningslinjerne for vurdering af egnetheden af medlemmer af ledelsesorganet og personer med nøglefunktioner[10], som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed har udstedt i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010[11] (herefter »EBA-retningslinjerne«), indeholder følgende definitioner:

»a. »ledelsesorgan«: et kreditinstituts ledelsesorgan (eller -organer), der varetager tilsyns- og ledelsesfunktionen, og som har endelig beslutningsmyndighed og beføjelse til at fastlægge kreditinstituttets strategi, målsætninger og generelle ledelsesprincipper

b. »ledelsesorgan med tilsynsfunktion«: ledelsesorgan, der varetager sin tilsynsfunktion og overvåger og kontrollerer ledelsens beslutningstagning

c. »medlem«: et indstillet eller udnævnt medlem af ledelsesorganet

d. »personer med nøglefunktioner«: medarbejdere, hvis stillinger giver dem betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper, men som ikke er medlem af ledelsesorganet. Personer med nøglefunktioner kunne omfatte ledere af vigtige forretningsområder, filialer i EØS, datterselskaber i tredjelande, støttefunktioner og interne kontrolfunktioner«.

B – *National ret*

12. Indskudsgarantiordningen i Letland er reguleret ved Noguldījumu garantiju likums (den lettiske indskudsgarantilov), som gennemfører direktiv 94/19 i lettisk ret.

13. Ifølge indskudsgarantilovens artikel 3, stk. 1, svarer størrelsen af den garanterede godtgørelse for et indskud foretaget i et institut, der modtager indskud, til størrelsen af det sikrede indskud, dog højst 100 000 EUR.

9 — EUT L 176, s. 338.

10 — EBA/GL/2012/06 af 22.11.2012 (https://www.eba.europa.eu/documents/10180/106695/EBA_2012_00220000_DA_COR.pdf).

11 — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24.11.2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331, s. 12).

14. Lovens artikel 17 opstiller de tilfælde, som er udelukket fra betaling af den garanterede godtgørelse. I medfør af artiklens stk. 4 (i den siden den 19.6.2009 gældende udgave) udbetales den garanterede godtgørelse ikke i tilfælde af »indskud foretaget af aktionærer i et institut, der modtager indskud, som besidder en betydelig aktieandel heri, af medlemmer af instituttets tilsynsråd eller bestyrelse, dets formand, direktøren for den interne revisionsafdeling, selskabets revisor og andre ansatte, som varetager planlægning, forvaltning og kontrol med dets aktiviteter og er ansvarlige herfor«.

II – **Faktiske omstændigheder, national retssag og præjudicielle spørgsmål**

15. Baggrunden for nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af den forelæggende ret er en tvist som følge af den lettiske bank Latvijas Krājbankas konkurs. Ved foranstaltning af 21. november 2011 traf FKTK beslutning om ophør af levering af finansielle tjenesteydelser fra Latvijas Krājbanka og afskedigede medlemmerne af direktionen og bestyrelsen.

16. På daværende tidspunkt var Andrejs Surmačs, appellant ved den forelæggende ret, vicepræsident i nævnte bank med ansvar for spørgsmål vedrørende international og finansiel ret. På denne baggrund nægtede FKTK ved beslutning af 5. januar 2012 i medfør af artikel 17, stk. 4, i den lettiske indskudsgarantilov Andrejs Surmačs retten til den garanterede godtgørelse, under henvisning til, at han var ansat i det institut, der modtog indskud, og planlagde, forvaltede og kontrollerede dette instituts virksomhed.

17. Andrejs Surmačs indgav klage over beslutningen ved Administratīvā apgabaltiesa (den regionale forvaltningsdomstol) med påstand om, at denne pålagde FKTK at anerkende, at appellanten var berettiget til at modtage den garanterede godtgørelse. Appellanten gjorde gældende, at hans stilling blot var en aflønnet stilling uden nogen form for beslutningsbeføjelse.

18. Ved dom af 24. april 2013 frifandt Administratīvā apgabaltiesa dog FKTK for appellantens påstand. Henset til betydningen af titlen »vicepræsident« på lettisk fandt retten for det første, at det måtte fastslås, at den, der bestred denne stilling, måtte anses for en af instituttets ledere. Dette var i den foreliggende sag bekræftet af den omstændighed, at Andrejs Surmačs var direkte underordnet den højst rangerende i kreditinstituttet, dvs. bestyrelsesformanden. For det andet bemærkede Administratīvā apgabaltiesa, at i beskæftigelsesfortegnelsens erhvervsklassificering er Andrejs Surmačs' stilling omfattet af kategorien »direktører og virksomhedsledere«, hvis hovedopgaver bl.a. omfatter opstilling og fastsættelse af de væsentligste retningslinjer for instituttets virksomhed såvel som planlægning, ledelse og koordination af denne virksomhed. Retten bemærkede for det tredje, at under hensyn til de ansvarsområder, der var omtalt i Andrejs Surmačs' stillingsbeskrivelse, kunne det konkluderes, at de opgaver, som denne var pålagt, omfattede ledelse og strukturering af kreditinstituttets virksomhed i forbindelse med dettes internationale operationer eller andre væsentlige finansielle operationer [12]. Selv om det er korrekt, at Andrejs Surmačs' stilling ikke var omfattet af listen over stillinger, som havde bemyndigelse til at underskrive dokumenter, fandt Administratīvā apgabaltiesa alligevel, at der, henset til de med stillingens forbundne opgaver, ikke var tvivl om, at appellanten havde mulighed for at påvirke kreditinstituttets virksomhed.

12 — Nærmere bestemt angav den konkrete stillingsbeskrivelse, at hovedansvarsområderne i forbindelse med stillingen som vicepræsident var at planlægge, koordinere og føre tilsyn med den juridiske bistand i forbindelse med bankens finansretlige og internationale operationer; strukturere, forvalte og opstille juridiske garantier for bankens internationale finansielle operationer, for andre væsentlige finansielle operationer for banken samt for bankens nye finansielle produkter; rådgive bankens direktion og bestyrelse vedrørende finansretlige spørgsmål og udstede relevante responsa samt udarbejde juridiske responsa om særligt komplekse juridiske problemstillinger.

19. Andrejs Surmačs har iværksat kassationsappel til prøvelse af dommen afsagt af Administratīvā apgabaltiesa, hvorved han har gjort gældende, at denne retsinstans i det væsentlige ikke har undersøgt indholdet af hans stillings forpligtelser og ansvarsområder. Appellanten har tilføjet, at Administratīvā apgabaltiesa har anvendt den lettiske lov uden at tage hensyn til direktiv 94/19, og især punkt 7 i direktivets bilag I. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at kassationsappellen rejser tvivl med hensyn til fortolkningen af direktiv 94/19.

20. Den forelæggende ret ønsker for det første oplyst, hvorvidt listen over personer, som skal anses for tilknyttet det pågældende kreditinstitut, og som kan nægtes retten til den garanterede godtgørelse i henhold til punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19, skal anses for at være udtømmende.

21. For det andet anmoder den forelæggende ret Domstolen om at afklare, hvorvidt udelukkelsen fra udbetalingen af den garanterede godtgørelse i medfør af punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 kun gælder for personer, der er ansvarlige for kreditinstituttets virksomhed som helhed, eller om den ligeledes gælder i forhold til personer, hvis ansvar er begrænset til en funktion eller en konkret del af den virksomhed, der udøves af det institut, der modtager indskud. I det andet tilfælde skal det efter den forelæggende rets opfattelse endvidere afklares, om der skal tages hensyn til indholdet af denne del af virksomheden eller af nævnte funktion med den konsekvens, at udbetalingen af den garanterede godtgørelse henset til formålet med den omhandlede bestemmelse kun kan nægtes personer, hvis handlinger i væsentlig grad kan påvirke resultaterne af kreditinstituttets aktiviteter og dermed begunstige eller give grundlag for, at indskuddene bliver indisponible.

22. For det tredje ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorvidt det med henblik på at anvende udelukkelsen med hensyn til personerne i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 er nødvendigt, at medarbejderen besidder det fulde ansvar i forhold til det virksomhedsområde, som vedkommende er betroet, eller det er tilstrækkeligt, at vedkommende har den blotte mulighed for i større eller mindre grad at påvirke retningen på dette område. I det andet tilfælde bør man fastlægge de kriterier, på baggrund af hvilke det kan afgøres, om en medarbejders indflydelse på kreditinstituttets virksomhed er vigtig i en sådan grad, at vedkommende kan anses for »medlem af ledelsen« i henhold til den nævnte bestemmelse. Det skal ligeledes afklares, om det i denne forbindelse udelukkende er de forpligtelser og rettigheder, der er angivet i medarbejderens stillingsbeskrivelse, som er relevante, eller om – i betragtning af alle omstændigheder – også den omhandlede medarbejders reelle, eller sågar uformelle, indflydelse på kreditinstituttets virksomhed kan være relevant.

23. I lyset af alle disse betragtninger har den forelæggende ret besluttet at udsætte hovedsagen og forelægge Domstolen følgende tre præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal punkt 7 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger fortolkes således, at den heri opstillede liste over personer, som skal anses for tilknyttet det pågældende kreditinstitut, og som skal nægtes retten til den garanterede godtgørelse, er udtømmende?

2) Kan en person, som i medfør af sin stillingsbeskrivelse har ret til at planlægge, koordinere og føre tilsyn med en del af kreditinstituttets virksomhed eller udøvelsen af en funktion, men ikke med kreditinstituttets virksomhed som helhed, og som ikke har mulighed for at give instrukser til eller vedtage beslutninger, som er bindende for andre personer, anses for et medlem af ledelsen i et kreditinstitut eller en anden af de i punkt 7 i […] bilag I [til direktiv 94/19] omtalte personer? Skal der tages hensyn til indholdet af nævnte del af kreditinstituttets virksomhed eller af den nævnte funktion?

3) Skal punkt 7 i […] bilag I [til direktiv 94/19] fortolkes således, at en medlemsstat kan nægte at udbetale den garanterede godtgørelse til en person, der i medfør af de rettigheder og forpligtelser, som er anført i vedkommendes stillingsbeskrivelse, ikke kan anses for et medlem af ledelsen, men som faktisk har en betydelig indflydelse på de beslutninger, som træffes af

medlemmerne af kreditinstituttets ledelse eller af kreditinstituttets personligt ansvarlige personer? Er det i den sammenhæng relevant, at indflydelsen, der udelukkende er uformel, er afledt af personens autoritet, kompetencer og kendskab i forbindelse med kreditinstituttets virksomhed?«

III – **Sagen for Domstolen**

24. Forelæggelsesafgørelsen indgik til Justitskontoret den 18. marts 2014. Andrejs Surmačs, den lettiske regering samt Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg.

IV – **Retlig analyse**

A – *Det første præjudicielle spørgsmål*

25. Med det første præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om listen i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 – som anfører visse kategorier af indskydere, for hvilke medlemsstaterne kan udelukke indskudsgarantien, såfremt indskuddene bliver indisponible – er udtømmende, eller hvorvidt medlemsstaterne kan udvide anvendelsesområdet for disse udelukkelser til at dække andre personer, som ikke fremgår af den nævnte liste.

26. Flere elementer taler efter min opfattelse for en restriktiv tilgang med hensyn til listen over indskydere i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19.

27. For det første skal det bemærkes, at det udtrykkeligt fremgår af forklaringerne til Kommissionens direktivforslag, der lå til grund for vedtagelsen af direktiv 94/19, at »[l]isten, der er medtaget som bilag [I], er udtømmende, og medlemsstaterne kan fra garantiordningen kun udelukke institutter og personer, der er nævnt i bilaget, og enhver anden udelukkelse vil være i strid med direktivet« [13].

28. For det andet skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 og dets bilag I, hvortil den omhandlede bestemmelse henviser, fortolkes i lyset af 18. betragtning til direktivet, som er nævnt i punkt 7 i dette forslag til afgørelse, og som utvetydigt henviser til undtagelserne i den omhandlede bestemmelse. Det fremgår af denne betragtning, at medlemsstaterne kan udelukke visse kategorier af indskud eller af indskydere, *der udtrykkeligt er nævnt på en liste*, fra indskudsgarantiordningerne.

29. Selv om denne betragtning ikke udtrykkeligt anfører, at listen over indskud og indskydere i bilag I til direktiv 94/19 er udtømmende, skal det af den omstændighed, at disse udtrykkeligt skal være nævnt på en liste, udledes, at medlemsstaterne – såfremt de vælger at udelukke visse kategorier af indskud eller af indskydere fra anvendelsen af garantien – i deres nationale lovgivning skal oplyse, for hvilke kategorier af indskud og af indskydere udelukkelsen udtømmende finder anvendelse [14]. Også den omstændighed, at listen over udelukkelserne i de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 94/19 skal være udtømmende, taler efter min opfattelse klart for en fortolkning, hvorefter medlemsstaterne ikke kan fravige de typer af indskud eller af indskydere, for hvilke selve direktivet rummer mulighed for udelukkelse fra garantien, og heller ikke kan udvide den subjektive rækkevidde af denne udelukkelse.

13 — Jf. s. 18 i de ovenfor i fodnote 6 nævnte forklaringer til direktivforslaget.

14 — Selv om de øvrige sprogversioner af 18. betragtning kunne føre til andre fortolkninger, fremgår den af mig foreslåede fortolkning af 18. betragtning efter min opfattelse særligt klart ved en læsning af den tyske version af direktiv 94/19, hvori det udtrykkeligt bestemmes, at kategorierne af indskud eller af indskydere *skal være udtrykkeligt nævnt* (»ausdrücklich genannt werden müssen«), idet der naturligvis henvises til de nationale gennemførelsesbestemmelser. Denne fortolkning bekræftes af den nederlandske version, som anvender ordlyden »in een limitatieve lijst vermelde«.

30. For det tredje skal det som allerede nævnt bemærkes, at direktiv 94/19 bestemmer, at der i medlemsstaterne indføres en eller flere indskudsgarantiordninger med det formål dels at ophæve enhver begrænsning af etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, dels at beskytte opsparerne og styrke stabiliteten i banksystemet.

31. I medfør af artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 kan medlemsstaterne bestemme, at visse indskydere eller visse former for indskud, som er anført i direktivets bilag I, udelukkes fra garantiordningen eller dækkes med et lavere beløb. Denne bestemmelse udgør således en undtagelsesbestemmelse i forhold til indførelsen af den i direktiv 94/19 fastlagte indskudsgaranti. I modsætning til direktivets artikel 2, som fastlægger visse obligatoriske udelukkelser, overlader artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 det til medlemsstaterne at bestemme, om de vil udelukke de i bilag I nævnte indskydere fra garantien.

32. Ifølge et fortolkningskriterium, som Domstolen regelmæssigt anvender i sin faste praksis, skal fritagelser, undtagelser eller udelukkelser fra et grundlæggende princip eller generelle regler i EU-retten fortolkes strengt [15].

33. Eftersom den bestemmelse, hvorefter medlemsstaterne kan udelukke eller begrænse dækningen fra indskudsgarantiordninger, udgør en undtagelsesbestemmelse i forhold til indførelsen af den i direktivet omhandlede garantiordning, skal denne bestemmelse ved anvendelse af dette fortolkningskriterium fortolkes strengt.

34. På baggrund af de ovenstående betragtninger kan det efter min opfattelse konkluderes, at listen over de i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 nævnte indskydere skal fortolkes således, at medlemsstaterne ikke kan udvide rækkevidden af udelukkelsen fra indskudsgarantien til at omfatte personer, som ikke henhører under de deri nævnte typer af indskydere.

35. Som det vil blive beskrevet mere detaljeret i forbindelse med analysen af det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål, udgør begreberne i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19, og herunder nærmere bestemt i forbindelse med den for den forelæggende ret verserende sag begreberne »direktør« og »medlem af ledelsen«, EU-retlige begreber, som skal opfattes funktionelt. Disse begreber skal derfor koordineres i forhold til de begreber, som anvendes i den nationale lovgivning i de enkelte medlemsstater og handelspraksis. Således kan udelukkelsen fra garantien finde anvendelse på personer med en stilling, hvis benævnelse i den nationale lovgivning eller handelspraksis ikke svarer til »direktør« eller »medlem af ledelsen«, forudsat at de funktioner, som konkret udøves, kan anses for at være omfattet af definitionen af disse begreber. Udelukkelsen fra garantien kan derimod ikke udvides til at omfatte personer, som funktionsmæssigt ikke henhører under disse begreber. Det tilkommer den nationale ret at vurdere og fastslå, hvorvidt en person uanset vedkommendes stillingsbenævnelse henhører under begrebet »direktør« eller »medlem af ledelsen«.

36. En person, der ifølge den nationale lovgivning, den nationale handelspraksis eller praksis ved det konkrete kreditinstitut eksempelvis – som i den ved den forelæggende ret verserende sag – bestrider stillingen som vicepræsident, kan meget vel være omfattet af anvendelsesområdet for udelukkelsen fra beskyttelsen i henhold til direktiv 94/19, såfremt vedkommendes stilling fra en funktionel synsvinkel kan anses som henhørende under begrebet »direktør« eller »medlem af ledelsen« i det nævnte direktiv.

37. Sammenfattende skal det første præjudicielle spørgsmål fra Augstākā tiesa besvares med, at listen i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 er udtømmende i den forstand, at de nationale bestemmelser ikke kan udvide anvendelsesområdet for udelukkelsen fra indskudsgarantien til personer, som uanset deres stillingsbenævnelse funktionsmæssigt ikke henhører under begreberne i denne liste.

15 — Jf. i denne retning domme Honyvem Informazioni Commerciali (C-465/04, EU:C:2006:199, præmis 24) og Pfeiffer m.fl. (C-397/01-C-403/01, EU:C:2004:584, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

B – *Det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål*

38. Med det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål, som efter min opfattelse skal analyseres samlet, anmoder den forelæggende ret nærmere bestemt Domstolen om at afklare niveauet og rækkevidden af det ansvar, som instituttets overordnede personale skal have i forbindelse med ledelsen af kreditinstituttet, for at de kan betragtes som personer, der kan udelukkes fra indskudsgarantien i henhold til punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19. Den forelæggende ret stiller en række specifikke spørgsmål vedrørende den objektive rækkevidde, niveauet og omfanget af dette ansvar samt fremgangsmåden for fastlæggelse af dette ansvar. Besvarelsen af spørgsmålene er efter rettens opfattelse afgørende for løsningen af tvisten.

39. Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om den forelæggende ret ikke udtrykkeligt har anført det, fremgår det af ordlyden af de præjudicielle spørgsmål og af sagsakterne, at rækkevidden af det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål blandt de forskellige kategorier af indskydere i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 udelukkende vedrører fortolkningen af kategorierne »direktør« og »medlem af ledelsen«. I realiteten er de i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 nævnte øvrige kategorier af indskydere irrelevante for afgørelsen af den nationale sag.

40. Det skal bemærkes, at hverken bilag I til direktiv 94/19 eller nogen anden bestemmelse i direktivet definerer begrebet »direktør« eller »medlem af ledelsen«. Under disse omstændigheder skal der anlægges en fortolkning af disse to begreber, der gør det muligt at fastlægge deres betydning og rækkevidde.

41. I denne forbindelse skal det først og fremmest bemærkes, at EU-lovgiver med direktiv 94/19 på grundlag af princippet om minimumsharmonisering [16] har sigtet mod at harmonisere hovedelementerne i indskudsgarantiordningerne [17], herunder ordningen med udelukkelser fra garantien for visse kategorier af indskydere, eksempelvis de i punkt 7 i direktivets bilag I omhandlede.

42. Det bemærkes endvidere, at det i henhold til Domstolens faste praksis følger såvel af kravene om en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en bestemmelse i EU-retten, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Den Europæiske Union [18].

43. Det følger af disse betragtninger, at begreberne »direktør« og »medlem af ledelsen« i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 har en selvstændig EU-retlig dimension og ikke nødvendigvis svarer til deres betydning i national ret.

44. Idet der er tale om EU-retlige begreber, skal der ved fortolkningen heraf ifølge fast retspraksis ikke blot tages hensyn til ordlyden af den bestemmelse, hvori begreberne er nævnt, men også til den sammenhæng, hvori de indgår, og de formål, der forfølges med den lovgivning, de er en del af [19]. En EU-retlig bestemmelses tilblivelse kan ligeledes give relevante elementer med henblik på dens fortolkning [20].

16 — Jf. sjette betragtning til direktiv 2014/49.

17 — Jf. ottende betragtning til direktiv 94/19.

18 — Jf. dom Deckmyn og Vrijheidsfonds (C-201/13, EU:C:2014:2132, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis).

19 — Jf. dom Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, præmis 32). Jf. i samme retning også domme Partena (C-137/11, EU:C:2012:593, præmis 56) og Koushkaki (C-84/12, EU:C:2013:862, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

20 — Jf. dom Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Parlamentet og Rådet (C-583/11 P, EU:C:2013:625, præmis 50).

45. Hvad indledningsvis angår den ordrette fortolkning af disse to begreber bemærker jeg, at ordet »amministratore« på italiensk [o.a.: på dansk: direktør] henviser til forvaltningsbeføjelsen/-funktionen og kan i den almindelige juridiske sprogbrug opfattes som et ord, der angiver et bestyrelsesmedlem i et selskab. Ordet »dirigente« [o.a.: på dansk: medlem af ledelsen] henviser derimod til ledelsesbeføjelsen/-funktionen og angiver generelt en medarbejder, som hovedsageligt udøver ledelsesmæssige funktioner i en virksomhed.

46. Både begrebet »direktør« og begrebet »medlem af ledelsen« kan alligevel have betydninger med forskellige nuancer på Unionens sprog. I denne henseende har den lettiske regering i sine indlæg eksempelvis fremhævet, at det udtryk, som i den lettiske version af direktiv 94/19 anvendes for at angive »medlem af ledelsen«, dvs. ordet »vadītājs«, har en bredere rækkevidde end de tilsvarende ord i den engelske (»manager«) og franske version (»dirigeants«).

47. Uden at der skal foretages en mere detaljeret analyse af ordlyden medfører dette efter min opfattelse, at den ordrette fortolkning af disse to begreber ikke kan give en udtømmende besvarelse med hensyn til deres rækkevidde. Der skal derfor anlægges en teleologisk og systematisk fortolkning af den bestemmelse, hvori disse to begreber er nævnt, under hensyntagen til dens tilblivelse.

48. For så vidt angår den teleologiske fortolkning af den omhandlede bestemmelse fremgår det af 18. betragtning, at formålet med medlemsstaternes mulighed for at udelukke visse kategorier af indskydere fra indskudsgarantiordningerne bunder i den omstændighed, at disse indskud eller indskydere ikke har brug for særlig beskyttelse. Endvidere kan det udledes af Kommissionens forslag, der lå til grund for vedtagelsen af direktiv 94/19, at ideen bag de omhandlede udelukkelser var ikke at tilbyde indskudsgaranti til indskydere, som vanskeligt kan anses for berettigede til beskyttelse, da der ikke her er tale om manglende indsigt eller kendskab [21].

49. Det fremgår i øvrigt af 16. betragtning til direktiv 94/19, som nævnt i punkt 6 i dette forslag til afgørelse, at lovgiver i 1994 fandt, at den minimumsgaranti, der fastsættes i direktivet, ikke bør indføre et beskyttelsesniveau, der kan tilskynde til en uforsvarlig ledelse af kreditinstitutterne. Som Kommissionen har bemærket, fremhæver denne betragtning, at den eventuelle udelukkelse af visse kategorier af personer, og især af det overordnede personale i kreditinstitutter, inden for rammerne af direktiv 94/19 havde tilknytning til målet om at undgå konflikter af moralsk karakter. Den underliggende tankegang var, at såfremt direktører eller medlemmer af ledelsen i kreditinstitutter kunne være forvisset om, at deres indskud under alle omstændigheder ville være beskyttede, om end op til en begrænset størrelse, i tilfælde af problemer vedrørende bankens virksomhed, ville disse personer være tilskyndet til at træffe mere risikobetonede beslutninger, som kunne være til skade for kreditinstituttet [22].

50. I denne sammenhæng kan jeg ikke undlade at bemærke, at dette ganske vist var formålet med lovgivers valg i 1994 om at fastlægge udelukkelsen af indskud fra direktører og medlemmer af ledelsen i kreditinstitutter fra garantien, men at lovgiver i 2014 i det nye direktiv 2014/49 tilsyneladende har opgivet denne målsætning. Den nye regulering indeholder nemlig hverken en udelukkelse fra garantien for disse kategorier af indskydere eller en angivelse i direktivets præambel om, at en sådan målsætning skal forfølges. I denne forbindelse, selv om det er åbenbart, at direktiv 2014/49 tidsmæssigt ikke finder anvendelse i den ved den forelæggende ret verserende tvist, mener jeg alligevel, at det forhold, at denne målsætning ikke længere er anført i det nye direktiv, kan give anledning til den opfattelse, at denne målsætning i EU-retten – selv inden vedtagelsen af direktiv 2014/49 – ikke blev forfulgt på en særlig relevant måde.

21 — Jf. s. 18 i de ovenfor i fodnote 6 nævnte forklaringer til direktivforslaget.

22 — Jf. i den henseende også betragtningerne i præmis 167 i EFTA-Domstolens dom EFTA-Tilsynsmyndigheden mod Island (E-16/11, [2013], EFTA Ct. Rep., 4).

51. Hvad angår den systematiske fortolkning skal bestemmelserne om indskudsgarantiordninger nu opfattes som en af byggestenene i en ordning inden for Unionen vedrørende banker og øvrige finansinstitutter [23]. Nærmere bestemt udgør garantiordningen et af den europæiske bankunions elementer [24]. Hertil kommer, at direktiv 94/19 allerede var en del af en bredere lovgivningsramme, hvilket bekræftes af de i nogle af dets betragtninger anførte henvisninger til flere andre direktiver [25]. Fortolkningen af begreberne »direktør« og »medlem af ledelsen« skal derfor tage højde for den retlige ordning, hvori de indgår [26]. Det forhold, at enkelte bestemmelser i denne retlige ordning endnu ikke var gældende på tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder, er efter min opfattelse ikke til hinder for, at disse bestemmelser kan anvendes i fortolkningsøjemed.

52. En analyse af EU-retten på området kreditinstitutter viser efter min opfattelse, at to typer af stillinger, som kan sidestilles med direktør og medlem af ledelsen i henhold til direktiv 94/19, anses for at skulle være genstand for regulering. EU-retten indeholder således for det første en række bestemmelser om kreditinstitutternes ledelsesorgan i såvel dets egentlige ledelsesfunktion som dets tilsyns- og kontrolfunktion. For det andet finder disse bestemmelser også anvendelse på personer, som uden at være medlemmer af kreditinstituttets ledelsesorganer dog udøver nøglefunktioner i kreditinstituttets ledelse og er ansvarlige over for dets ledelsesorgan for deres handlinger.

53. Det er netop i denne retning, at direktiv 2013/36 indeholder specifikke regler vedrørende såvel ledelsesorganet som de personer, der indgår i »den daglige ledelse« [27]. Direktivet fastlægger eksempelvis ledelsessystemer, som finder anvendelse på både ledelsesorganet og den daglige ledelse [28]. Ligeledes fastlægger direktivet eksempelvis, at de kompetente myndigheder i tilfælde af en påtænkt erhvervelse af en kvalificeret kapitalandel i et kreditinstitut under hensyn til nødvendigheden af at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af det kreditinstitut, som erhvervelsen vedrører, skal vurdere bl.a. omdømme, viden, kompetence og erfaring hos de medlemmer af ledelsesorganet og de medlemmer af den daglige ledelse, som kommer til at lede det pågældende kreditinstituts virksomhed som følge af den påtænkte erhvervelse [29].

54. På samme baggrund har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed fastlagt kriterier og procedurer, som kreditinstitutter og de kompetente myndigheder skal overholde ved vurdering af egnetheden af indstillede eller udnævnte medlemmer af et kreditinstituts ledelsesorgan, der varetager tilsyns- og ledelsesfunktionen, men som også vedrører vurderingen af »personer med nøglefunktioner« som defineret i EBA-retningslinjerne.

55. I denne retlige ramme og i lyset af definitionerne i såvel artikel 3, stk. 1, nr. 7)-9), i direktiv 2013/36 som EBA-retningslinjerne finder jeg, at begrebet »direktør« i direktiv 94/19 kan omfatte medlemmer af kreditinstituttets selskabsorganer, der varetager kreditinstituttets ledelses- og/eller tilsynsvirksomhed [30]. En sådan definition af begrebet »direktør« stemmer efter min opfattelse overens med begrebet »medlem af ledelsesorganet« som defineret i både direktiv 2013/36 og i EBA-retningslinjerne.

23 — Jf. EFTA-Domstolens domme EFTA-Tilsynsmyndigheden mod Island (nævnt ovenfor i fodnote 22, præmis 128) og Aresbank S.A. mod Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið og Island (E-17/11, [2013], EFTA Ct. Rep., 916, præmis 86-95).

24 — Jf. ovenfor i punkt 3 og fodnote 5.

25 — Jf. eksempelvis femte og sjette betragtning til direktiv 94/19.

26 — Det skal i den henseende bemærkes, at punkt 4 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3.3.1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84, s. 22) fastlægger en undtagelse, som er identisk med den i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 fastsatte.

27 — Jf. artikel 3, stk. 1, nr. 9), i direktiv 2013/36, hvortil der henvises ovenfor i punkt 10.

28 — Jf. eksempelvis det i artikel 88, stk. 2, i direktiv 2013/36 fastlagte nomineringsudvalg.

29 — Jf. artikel 23, stk. 1, litra b), i direktiv 2013/36.

30 — Det kan i den henseende også bemærkes, at ved »ledelsesmedlem« forstås i Kommissionens henstilling 2004/913/EF af 14.12.2004 om fremme af en passende ordning for aflønning af medlemmer af ledelsen i børsnoterede selskaber (EUT L 385, s. 55) »et medlem af bestyrelsen, direktionen eller tilsynsorganet i et børsnoteret selskab«. Jf. særligt henstillingens punkt 2.1.

56. På tilsvarende måde kan definitionen »medlem af ledelsen« efter min opfattelse dog omfatte de medarbejdere i kreditinstituttet, der uden at være medlemmer af ledelsesorganet udøver nøglefunktioner i kreditinstituttets daglige ledelse, idet de kan øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper og er direkte ansvarlige over for dets ledelsesorgan for deres handlinger. Endvidere stemmer en sådan definition af begrebet »medlem af ledelsen« efter min opfattelse overens med såvel begrebet »den daglige ledelse« i direktiv 2013/36 som begrebet »personer med nøglefunktioner« i EBA-retningslinjerne.

57. Disse definitioner stemmer i øvrigt overens med de af lovgiver i 1994 forfulgte målsætninger som identificeret ovenfor i punkt 48 og 49.

58. Det tilkommer dog den nationale ret i betragtning af alle relevante omstændigheder i den konkrete sag at vurdere, om en person med tilknytning til kreditinstituttet kan anses for en person, der henhører under en af de to ovennævnte kategorier.

59. Efter klarlæggelse af definitionen af de to omhandlede begreber er det nu muligt på grundlag heraf at give en detaljeret besvarelse af spørgsmålene fra den forelæggende ret. Disse spørgsmål vedrører dels den objektive rækkevidde af det ansvar, som en medarbejder i et kreditinstitut skal besidde for at kunne anses for leder i henhold til direktiv 94/19, dels niveauet og omfanget af dette ansvar samt de konkrete omstændigheder for fastlæggelse af dette ansvar.

60. Hvad angår den objektive rækkevidde af ansvaret ønsker den forelæggende ret først og fremmest oplyst, hvorvidt dette ansvar skal omfatte kreditinstituttets virksomhed som helhed, eller det er tilstrækkeligt, at medarbejderen er ansvarlig for en enkelt del af kreditinstituttets virksomhed. I det andet tilfælde ønsker den forelæggende ret afklaret, om indholdet af denne del af virksomheden er relevant.

61. På baggrund af den ovenfor i punkt 56 anlagte definition af medlem af ledelsen finder jeg, at for at anse en person for medlem af ledelsen skal ansvaret forbundet med vedkommendes stilling ikke nødvendigvis omfatte kreditinstituttets virksomhed som helhed. For at en person kan øve en betydelig indflydelse på et kreditinstituts ledelsesprincipper kan det efter min opfattelse godt være tilstrækkeligt, at vedkommende er ansvarlig for en del af kreditinstituttets virksomhed, der dog skal have en væsentlig betydning i forbindelse med kreditinstituttets samlede virksomhed. Det synes derfor åbenlyst, at muligheden for at øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper afhænger af typen og betydningen af den pågældende del af virksomheden. Det tilkommer den nationale ret i den konkrete sag at fastlægge, om ansvaret knyttet til den del af virksomheden, der er omhandlet i den ved retten verserende sag, giver personen mulighed for at øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper. I denne forbindelse mener jeg, at ansvaret for at lede, strukturere, planlægge, koordinere og føre tilsyn med et kreditinstituts virksomhed i forbindelse med dettes internationale operationer eller andre væsentlige finansielle operationer generelt, og med forbehold for en detaljeret analyse af de konkrete omstændigheder i den foreliggende sag, indebærer en mulighed for at øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper.

62. Hvad angår niveauet og omfanget af det ansvar, som kræves for, at en medarbejder i et kreditinstitut kan anses for medlem af ledelsen i henhold til direktiv 94/19, spørger den forelæggende ret indledningsvis, hvorvidt medarbejderen skal besidde det fulde ansvar i forhold til kreditinstituttets virksomhed eller det virksomhedsområde, som vedkommende er betroet, eller det er tilstrækkeligt, at vedkommende blot har mulighed for, sågar uformelt, at påvirke denne virksomhed. Den forelæggende ret ønsker afslutningsvis oplyst, hvorvidt en person skal have mulighed for at give instrukser til eller vedtage bindende beslutninger for andre personer for at kunne anses for et medlem af ledelsen.

63. I denne forbindelse kan det af begrebet »medlem af ledelsen« som fastlagt ovenfor i punkt 56 udledes, at en medarbejder kan anses for medlem af ledelsen, såfremt vedkommende har en nøglefunktion i kreditinstituttet, som sætter vedkommende i stand til at udøve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper, og medarbejderen er direkte ansvarlig over for instituttets ledelsesorgan for denne virksomhed. I lyset af denne definition af medlem af ledelsen finder jeg, at det for at anse en medarbejder for medlem af ledelsen slet ikke er nødvendigt, at vedkommende besidder det fulde ansvar i forhold til et virksomhedsområde eller har mulighed for at give instrukser eller vedtage bindende beslutninger. Det kan nemlig ikke udelukkes, at beføjelsen til at lede, planlægge, koordinere og føre tilsyn med virksomheden eller et betydeligt område af et kreditinstituts virksomhed henset til de aktuelle omstændigheder i enhver konkret sag gør den person, som har denne beføjelse, i stand til at øve en betydelig indflydelse på instituttet. Det tilkommer dog den nationale ret i betragtning af alle relevante omstændigheder i den konkrete sag at vurdere, hvorvidt medarbejderen uden at besidde det fulde ansvar for et virksomhedsområde og/eller have mulighed for at give instrukser eller vedtage bindende beslutninger i realiteten kan øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper.

64. Sidstnævnte betragtning bringer mig til besvarelsen af det sidste spørgsmål fra den forelæggende ret, nemlig om det for at anse en medarbejder for medlem af ledelsen udelukkende er de forpligtelser og rettigheder, der er knyttet til vedkommendes stilling som angivet i medarbejderens stillingsbeskrivelse, som er relevante, eller om – i betragtning af alle omstændigheder – også den omhandlede medarbejders reelle, eller sågar uformelle, indflydelse på kreditinstituttets virksomhed kan være relevant. Som det fremgår af ovenstående betragtninger, er jeg af den opfattelse, at den nationale ret skal tage højde for samtlige omstændigheder og elementer i den konkrete sag for at vurdere, om en medarbejder kan anses for medlem af ledelsen henhold til direktiv 94/19. Det følger heraf, at beskrivelsen af en medarbejders stilling og opgaver ganske vist udgør et vigtigt analyseelement, men at den nationale ret alligevel skal tage højde for den faktiske situation samt den omhandlede persons beføjelser og reelle, eller sågar uformelle, indflydelse på kreditinstituttets virksomhed.

V – **Forslag til afgørelse**

65. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål, som Augstākā tiesa har forelagt, på følgende måde:

»Listen i punkt 7 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/197EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger er udtømmende i den forstand, at de nationale bestemmelser ikke kan udvide anvendelsesområdet for udelukkelsen fra indskudsgarantien til at omfatte personer, som uanset deres stillingsbenævnelse funktionsmæssigt ikke henhører under begreberne i denne liste.

Begrebet »direktør« i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 omfatter de medlemmer af kreditinstituttets selskabsorganer, som er ansvarlige for ledelsen af og/eller tilsynet med instituttet. Begrebet »medlem af ledelsen« i punkt 7 i bilag I til direktiv 94/19 omfatter de medarbejdere i kreditinstituttet, der, uden at være medlemmer af ledelsesorganet, har nøglefunktioner i forbindelse med kreditinstituttets daglige ledelse, idet de kan øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper og er direkte ansvarlige over for ledelsesorganet.

For at en medarbejder skal anses for »medlem af ledelsen« i henhold til direktiv 94/19 er det ikke strengt nødvendigt, at ansvaret knyttet til vedkommendes stilling omfatter kreditinstituttets virksomhed som helhed, eller at vedkommende besidder det fulde ansvar i forhold til et virksomhedsområde eller har mulighed for at give instrukser eller vedtage bindende beslutninger.

Det tilkommer dog den nationale ret i betragtning af alle relevante omstændigheder i den konkrete sag – herunder bl.a. medarbejderens stillingsbeskrivelse, den faktiske situation samt vedkommendes reelle beføjelser i kreditinstituttet – konkret at vurdere, hvorvidt denne medarbejder i realiteten kan øve en betydelig indflydelse på kreditinstituttets ledelsesprincipper.«